

и празниченъ се носи звънъ.
Душата ми блѣнува и мълчи —
и тихо капятъ сълзи отъ очи:
азъ слушамъ празнично тържественъ звънъ
презъ утрень сънь, — уви, презъ сънь. . .

Блажени сълзи, на които биха завидѣли и
ангелитѣ.

Тѣхното съединение ще бжде мистично
сливане на душитѣ, нѣкакъвъ екстазенъ унесъ,
ефирно отлитане въ висинитѣ („Пръстенъ съ
опалъ“). Едно чисто духовно бракосъчетание,
защото въ нея той вижда преди всичко своята
мечта:

И сънь си ти вешателенъ за тиха радостъ
въ нерадостъта на моя пжтъ. . .

Зашото въ нея открива очакваната, въз-
делената — Тя:

И мисля, че ти си Тя! Че тебе чака
духътъ години заблуденъ.

Тя му се явява като ангела на мира
— въ бѣло, съ маслинена вейка въ ржка,
единъ образъ отъ картинитѣ на Фра-Анжелико,
— „заря“ невинностъ всепобедна,“ и отново
вѣрата му въ доброто и въ самия себе се
възврща:

И съ вѣра ще разкрия азъ прегръдки,
загледанъ въ две залюбени очи. . .
И пакъ ще се обърна просвѣтленъ
свѣта ще видя цѣлъ при яркъ день...

Любовната идеализация достига най-ви-
сокия си върхъ въ „Възхожда тя“: „Тя“, из-
губила всѣкакво тѣлесно, земно облѣкло, се